

P E T R S K Y B S K Ý

V Ý P R A V Y

J A M E S E

M A C K A L A

„Planeta země není probádaná, existují kouty světa, do kterých člověk ještě nezavítal. Mnoho domorodců si vypráví hrůzostrašné příběhy o velicích pavoucích, jako člověk a o vyhynulých ptakoještěrech. Popisují je, jako by to byli živí tvorové. Že by snad existovali? Profesor a cestovatel James Mackal mívá odmalička sny, že vidí obří pavouky. Je nazýván schyzofrenikem. Se svým známým psychiatrem se kvůli tomu pohádá a tak profesor James Mackal sežene své známé a podnikne výpravu do hrůzostrašných koutů. Uspěje se svými vidinami?“

1. KAPITOLA... Dušan Krátký a jeho zmizení

V roce 1960 jeden arachnolog jménem Dušan Krátký před desíti lety absolvoval studium rozsáhlé arachnologie a žádal arachnologický ústav o povolení možnosti studovat pavouky po celém světě, byl do toho oboru velice zapálený. Po roce se mu podařilo získat povolení a získal vízum do Konga. Nasedl do automobilu značky Škoda 120 a jel na letiště. Když přijel na letiště, už si představoval sám sebe v Kongu a někde v přírodě, ale ani netušil, co jej v příštích dnech čeká. Nechal se odbavit a nasedl do letadla, které letělo do Konga. Podíval se na své hodinky a pomyslel si: „Všechno potřebné mám, o všechno je postarané. Jen stačí zajít na celnici a na ambasádu.“ Opřel se a usnul. O několik hodin později letadlo přiletělo do Konga, vystoupil a ihned si vyslékl svetr, v Kongu bylo nesnesitelné vedro. Objevil se před ambasádou, vešel dovnitř a ptal se: „Dobrý den, kdo z vás umí anglicky?“ „Klidně mluvíte česky, tady je i česká, československá ambasáda.“ „Rodák?“ Ptal se s úsměvem. „Ano, rodák. Co potřebujete?“ „Jsem z arachnologického ústavu, tady jsou mé doklady a veškeré papíry, že tady mohu po dobu zkoumání pobývat.“ „Dobře, přikývl ambasador, : něco k proclení? Pokud máte, tak na celnici nemusíte chodit, to vše uděláme tady. A co vás sem přivádí, pane Krátký?“ „Pavouci.“ „Hm, dobře. Pokud máte peníze, nejbližší hotel je asi tak dvě stě metrů odtud. Směnárna je v centru a upozorňují vás, že někde berou konžské franky, ale někde i americké dolary. Být vámi, směním si oboje.“ „Děkuji za radu.“ Poděkoval Dušan Krátký a usmál se.

„Chcete průvodce? Tady jste v Kongu a snadno se tady ztratíte. Ale pokud jdete zkoumat pavouky, tak to musíte jít do přírody.“ „A kde se mám kvůli tomu obrátit?“ Ptal se jej Dušan Krátký. Ambasador zakašlal a prohodil: „Není to dobrá rada, ale tam je vždycky štěstí. Asi tak padesát kilometrů od srdce Konga se nachází jeden neslavný bar, ale jsou tam znamenití znalci. Dobrá rada nad zlato. Nezajímá se o tyto lidi, ani o jejich obchody, prostě vás jen zajímají pavouci. Oni už budou vědět.“ „Dobře, přikývl Krátký, : děkuji vám za informaci a nashledanou.“ Opustil ambasádu, byl rád, že získal povolení a mířil ke směnárně, tam si směnil peníze a šláhl taxíka. Sehnal,

ukázal taxikáři adresu a dostal se přímo k jednomu hotelu. Ubytoval se a šel do restaurace se najíst. Kolem sebe se jenom rozhlížel, jestli tady někdo není, kdo zná zdejší přírodu. Narazil na mohutného chlapa, nechtíc do něho praštil a omluvil se. Mohutný muž se jen usmál a podotkl: „To nic.“ Dušan Krátký si všimnul, že na jeho silné paži je vytetovaný pavouk, zastavil jej a ptal se: „Omlouvám se, ale vy jste zdejší?“ „Jistě, odpověděl klidně, : co vás zajímá?“ „Příroda a pavouci. Jsem arachnolog a přiletěl jsem sem studovat pavouky.“ „Ve městě pavouky nenajdete, ale v přírodě. Máte zájem jít do přírody?“ „Byl bych rád. Jsem tu prvně a neznám to tady.“ „Dobře, přikývl muž, : zaplatě si hotel a můžeme třeba vyrazit hned. Ale nebude to zadarmo. Sto dolarů a jsme si kvit.“ „Dobře, pane. Tady máte sto dolarů.“ „Sbalte si věci, dovedu vás tam.“ Dušan Krátký se v duchu zaradoval, měl naději, že se opravdu dostane do přírody. Měl ale trochu pochybností, narazil na cizího muže, kterému zaplatí sto dolarů a nebyl si jistý, jestli jej opravdu zavede do přírody. Vešel do svého pokoje sbalil si své věci, na recepci pak zaplatil a rozloučil se. Před hotelem na něho čekal velice silný muž, ptal se jej: „Máte auto?“ „Mám, ale doma. Tady jsem přijel taxikem.“ „Tak si nastupte. Dovedu vás na jedno místo. Tam vás seznámím, ale upozorňuji vás, neptat se na lidi a na jejich obchody, nebo co dělají. Přijel jste jen studovat pavouky, ne?“ „Ano, přikývl Krátký, : to sedí. Nic jiného mne nezajímá.“ „To jsem opravdu rád. Cesta tam trvá asi tak čtyřicet minut, je to odsud daleko. Máte peníze?“ „Jistě. Mám u sebe peněz dost.“ „Dobře, souhlasil muž s vytetovanou paží, : hlavně ty peníze neukazujte v chudých čtvrtích. Mohou vás okrást. Můžete přenocovat v jednom podniku. Není to drahé.“

Dušan měl v sobě stále pochybnosti, ale ovládal svůj strach z neznáma. O něco později přijelo auto k nějakému podniku, zaparkovalo a Dušan Krátký už zahlédl v dáli ohromný les, spíše prales, za pralesem se pyšnilly veliké hory a skaliska. Vystoupil a s mužem vešel do baru. Byl to spíše silně zakouřený bar, hrála hlasitá hudba a na pódiu tančila polonahá tanečnice u jedné tyče. „Tady se posaďte a něco si dejte. Musím si něco zařídít, a nebojte se tady, nikdo vám neublíží.“ Dušan se posadil ke stolu a poručil si jedno pivo. „Pívko!“ „Tady pivo není, tady se pije whisky, brandy nebo skotská!“ Promluvila servírka. „Hm, tak si dám jednu malou whisky.“ „Ihned to bude.“ K němu si přisedl velice štíhlý muž, byl spíše hubený a ptal se: „Je tady volno?“ „Jistě.“ Přikývl. Hubený muž se na něho díval, zapálil si doutník, napil se whisky a ptal se: „Vy nejste zdejší, že? Jde to poznat.“ „Uhodl jste, pane. Jsem Dušan Krátký, arachnolog a přijel jsem sem studovat pavouky.“ Štíhlý muž se podíval na mohutného muže s vytetovanou paží a nepatrně přikývl. Mohutný muž se pak vytratil. „Kde je ten pán?“ Ptal se jej Dušan nejistě. „Buďte v klidu, pověděl, : přijel jste sem studovat pavouky a mám pro vás perfektní místo. Jmenují se Niki a jsem převozník. Převážím lidi mezi soutěžkami. Znáám všechna místa, kde jsou pavouci. Tam já vás zavedu. Máte peníze?“ „Ano, mám.“ „Fajn. Můžete tady i nocovat. Nocleh tady není drahé. Můžete si i nocleh předplatit.“ „Kolik stojí?“ Ptal se Krátký, nejistota a strach z něho odpadl.“ „Dvěstě dolarů se vším všudy. Pítí, jídlo a dokonce máte i zábavu.“ Dušan se podíval na tančící ženu u tyče a pomyslně si: „No, je to sice pajzl, ale za to to stojí.“

Pak přišel k sobě a promluvil: „Ale jo, přenocuji tady.“ „Máte atlas pavouků, nebo něco takového? To víte, kvůli kontrole.“ Pověděl Niki. „Jistě, přikývl beze strachu Dušan, : tady to je. Můžete se klidně podívat.“ Niki si půjčil jeho deník, prohlížel si je a usmál se: „Nelhal jste. Jména pavouků a ty názvy. Neskutečné, co lidé ještě objeví.“ „Pane Niki, otázal se jej Dušan, : slyšel jsem něco o obřím pavoukovi. Jba

Fofi. Nevíte něco?" Niki se usmál a podotkl: „Pro vás Niki, jsem na to zvyklý. Ale jo, Jba Fofi. Slyšel jsem o něm. Je to veliký pavouk. Dost často se o něm tady mluví. Ale říká se o něm, že je velice nebezpečný. Nechodte tam. Říká se, že tam šli tři borci a už se nevrátili. Je to nebezpečné místo.“ „Nebojím se, jsem na pavouky zvyklý, Niki.“ „Tak se mi líbíte, Niki. Ale tohle není tarantule nebo nějaký sklípkan. Je veliký jako člověk a rozpětí nohou může mít až tři metry. Je schopen přemoci i člověka. Byl jsem tam jen jednou a už nikdy více. Něco jsem tam převážel a tato soutěžka je trvale uzavřená.“ „A mohl bych se tam nějak dostat?" Ptal se zvědavě Krátký. „No, přikývl Niki, : mohl, ale beze mne. Ale vím o jednom kmeni, zná to tam velice dobře. Vědí, kde se to místo nachází, ale ze strachu tam nejdou. Kmen Bale. A teď mi řekněte něco o sobě.“ Dušan se už přestal obávat, už se začínal chovat jako doma a začínal o sobě vyprávět. Mluvil tak hlasitě, že všichni muži k němu usedli a začali jej bedlivě poslouchat. Ani si neuvědomoval, že všichni u něho sedí a poslouchají. Jen básnil o hustých a silných pavučinách a pavoucích. Napil se a pak zase pokračoval. Když už skončil, měl docela vypito, přebíral. Niki jej odvedl do pokoje a promluvil: „Zaplatíš ráno!" Uložil jej na postel a nechal jej tak. Pak se vrátil do jeho pokoje, dal jeho věci k posteli a opustil jeho pokoj. Když bylo ráno, Dušan se probudil a zjistil, že leží v jednom pokoji na posteli a věci měl u sebe. Rychle přišel k sobě, prohledal si všechny své věci, ale nic mu nechybělo, dokonce deníky i peníze měl u sebe i doklady. Nic se mu neztratilo. Pořádě se upravil, vyšel z pokoje ven a šel za barmankou, ta měla ještě zavřeno a ptala se: „Co tady hledáte? Máme zavřeno!" „Byl jsem tady včera večer a přenocoval jsem tady. Niki říkal, že si mohu předplatit nocleh.“ „Niki, aha, tak to jste vy, ten arachnolog Dušan Krátký.“ „Ano, asi jsem se včera opil.“ „To ano, usmála se, zaplatěte dvěšty dolarů a máte nocleh se vším všudy. Na vás jsem zapoměla.“ Dušan ochotně zaplatil, posadil se na židli a poprosil: „Prosím vás, uvařte mi kafe a něco na pití, jen ne alkohol.“ „Jistě.“ Usmála se.

Pak se najedl, vytáhl si své deníky a promluvil: „Tak, tady mám možnost, jak vypatrat a zdokumentovat tyto druhy.“ Barmanka jej zaslechla a ptala se: „Mohu se podívat?" „Samozřejmě.“ Podívala se a otfepala se hrůzou: „BRR! Jak tohle můžete zkoumat a brát tohle do ruky!" „Ale no tak, usmál se Dušan, : pavouci jsou sice ukrutní zabijáci, to je pravda, ale jsou to tvorové jako my. Potřebují jídlo, partnera k rozmnožování a domov. Jinak nic už více nepotřebuje.“ Za nemalý okamžik do baru přišel Niki, přivítal Dušana Krátkého a pověděl: „Včera jste se pořádě předvedl!" „Vyváděl jsem?" Ptal se zvědavě. „Ale ne, vůbec ne, ale jenom jste přednášel o svých pavoucích. Všichni vás poslouchali. Bomba! O nikom se nemluví, jenom o vás!" „Už nepiji. Bolí mne hlava a moc mne suší. Musím se napít vody.“ Usmál se Krátký. Niki se posadil na židli a ptal se: „Jste připraven na cestu do přírody?" „Jistě. Jen si sbalím pár věcí a můžeme vyrazit.“ O hodinu později vyrazili. Niki jej dovedl ke své lodi a pověděl: „Moje loď. Je velická a prostorná a zavedu vás k jednomu kmeni. Jmenuje se Bale. Znají Jba Fofi. Vše se dozvíte až tam.“ Souhlasil, nasedl na loď a posadil se v kajutě. „Fajn, prohodil Niki, : cesta ke kmeni Bale potrvá tak dvě hodiny. Kongo je veliké!" „Nevadí.“ Usmál se Dušan a díval se na krajinu okolo sebe. Počasí bylo velice teplé, sem tam kolem něho letěli komáři, naštěstí měl u sebe repelent.

2. KAPITOLA... Kmen Bale a přijetí

Uplynuly již dvě hodiny, propluli několika soutěžkami a ukotvili u jednoho břehu. Vystoupili a pěšky pak mířili k nějaké osadě. „Kam to jdeme?“ Zeptal se jej Dušan Krátký. „Jdeme přece ke kmeni Bale. Nebojte se, nic se vám nestane. Jsou přátelští a lovci lebek to nejsou. Znají auta, telefony, kuchyňské spotřebiče, ale žijí postaru. Jsou velice přátelští. Ničeho se nebojte.“ Dušan získal jistotu, našel důvěru v Nikimu, jenom se usmíval. Když už přišli do osady, všichni se seběhli kolem Dušana Krátkého a začali jej vřele vítat. Vypadalo to, že zapadl do jejich společnosti. Niki se usmál, kráčel za náčelníkem kmene a něco mu mluvil. To zajímalo Dušana, ale raději byl zticha a stál opodál. Když se Niki od něho vzdálil, přišel k Dušanovi a pověděl: „Tak a já musím jít. Práce nepočká. Žiji v Kongu, tak musím pracovat.“ „A co já?“ Ptal se udiveně Dušan. „O vás se už tady postarají, ničeho se nebojte. Vše jsem jim řekl a nic se vám tady nestane. Jste zde vážený host a buďte v klidu. Kanibalové to nejsou. Za tři dny si vás příjdu zkontrolovat. Tak sbohem.“ Dušan mu zamával, poděkoval a rozloučil se s ním. Náčelník kmene Bale mu ukázal, kde bude bydlet a zítra mu prý ukáží krajinu s pavouky. Ubytoval se v jedné chýši a pomyslel si: „Mají tu teplo. Mísu na vodu tady mají, dokonce i rádio. Hm, zajímavý kmen. Vybalím si věci a za chvíli se budu tady zařizovat.“ Netušil však, že to bude jeho nový domov. Vybálil si své věci, zařídil se a usmíval se. Vyšel z chýše ven, podíval se na ní a pochválil si jí: „Tak, chýše vypadá pevně a dobře je postavená. Jdu ke kmeni. Jdu se jim představit.“ Přišel k náčelníkovi a představil se: „Jsem Dušan Krátký, arachnolog a svým úkolem je tady studovat pavouky.“ „Jistě, víme už o vás. Klidně se tady projděte a k večeru tady máme kmenové posezení. Sedíme u ohniště, zpíváme si a vyprávíme si různé historky.“ „Mohu se pak k vám připojit?“ Ptal se jej odvázně. „Ovšem. Vypadáte jako rozumný člověk, tak vás mezi námi pěkně vítám! Klidně si běžte odpočinout. K večeru vás budeme čekat u ohniště. Máme tady i speciální jídelníček a večerní slavnostní tance a představení pavouka Jba Fofí!“ „Nono, přikývl Krátký, : to mne zajímá! Rád bych o něm věděl více!“ „Jenom se uklidněte, všechno se u nás dozvíte.“ „Dobře, budu se těšit.“ Vrátil se zpátky do chýše, tam se natáhnul a na chvíli usnul.

K večeru jej probudila příjemná vůně nějakého koření, vyšel ven a pověděl si: „Tak, už je večer a tam mohu jít.“ Posadil se na lavici vedle jednoho domorodce a prohodil: „Je něco k snědku? Docela mi vyhládl.“ Náčelník mu dal první jídlo. Smažené housenky, bramborové těsto a kořeněným salátem. Trochu nad tím ohrnal nos, pohlédl na náčelníka a ptal se: „Tohle vy jíte?“ „Nechutná vám? Zkuste to. Je to delikatesa a je to zdravé. Nebojte, jedovaté to není. Jen ochutnejte.“ Dušan Krátký se divně zatvářil, zavřel oči a ochutnal. Pomaličku přezvýkával, pak otevřel oči a zvolal: „Hmm, to je dobré!“ „Tak si dejte!“ Pobídl jej náčelník kmene Bale. Krátký se toho jídla přestal štítit a už začínal jíst. Pak dostal pití, byl to alkohol, ale slabý, spíše slabá pálenka, ale po jídle to stačilo. Ani mu špatně nebylo. Pohlédl na náčelníka a ptal se: „Máte recept?“ „Myslíte těch housenek?“ „Ano.“ „No, máme, není to těžké tohleto připravit, ale zítra vám dám recept. Teď budou následovat tance, pak rituál a pak se dostaneme k Jba Fofi.“ Odvětil náčelník klidně. Dušan jen přikývl a už se díval na

nádherné tance mladých žen a dívek, velice se mu to zalíbilo. „Co je to za tanec?“ Ptal se jej Krátký. „Tohle je na počest arachné. Arachné je pavouk, dává pocit bezpečí domova a jeho hojnosti. Pokud se má dobře pavouk, má se dobře i člověk. Oba se vzájemně prolínají a doplňují se. Je to zvyk a rituál na počest Arachné.“

Pak začínalo divadlo s pavoukem Jba Fofi. Žena převlečená za pavouka Jba Fofi hrála, že je jako na stromě a svými rukami sahá po kořisti. Pak ke kořisti příběhne zachránce, zachrání jí a utká se s obřím pavoukem Jba Fofi, ale toho nejde porazit, je moc jedovatý a silný. Zachránce musí najít způsob, jak toho pavouka zahnat nebo jej něčím uspokojit. Dá mu jídlo a pavouk odtáhne. Hra je slavná dodnes a ještě probíhá.

Když bylo vše ukončeno, Dušan Krátký si představení nemohl vynachválit. Tleskal a hvízdal. Lidé z kmeni Bale byli s ním spokojeni. Náčelník se pak postavil a promluvil: „A na závěr je příběh o Jba Fofi.“ Dušan Krátký se uvelebil a napjatě poslouchal.

Náčelník se napil a pravil: „Tak, a teď poslouchejte. Jedné noci jsme měli chýše postavené jinak. Někteří spali ještě venku, tak měli jsme chýše, ale bylo jich málo. Někteří spali pod stromy a v keřích. Když pršelo, nasbíralo se veliké listí, udělal se z nich veliký deštník a bylo po dešti. V jedné noci jeden pětiletý chlapec spal venku. Něco velikého přišlo k němu a táhlo ho to do lesa. Chlapec se probral, byl v šoku a začínal řvát. My jsme vyběhli a mysleli jsme, že jej napadl černý panter, kočkovitá šelma, těch je tady mnoho. Své teritorium mají daleko v horách, vzadu, u skalnatých hor. Ale některý z nich zabloudí a zaútočí. To už se tady stalo několikrát. Měli jsme pochodně a utíkali jsme za tím chlapcem. Tahalo to do hlubokých lesů. Všimli jsme si, že je to veliký pavouk, mělo to osm nohou a byl veliký jako člověk. Rozpětí nohou měl asi tři metry. Hrůza.“ „A ten chlapec?“ Ptal se jej Krátký udiveně. „Toho jsme už nikdy neviděli. Po něm zůstala jen cestička, a pak skončila. Ten pavouk jej musel odtáhnout někde na strom.“ „A vy víte, kde jej táhl?“ Ptal se zvědavě. „No, někde na jih. Je tam soutězka, ale ta je trvale uzavřená. Nikdo tam už nechodí, ani převozníci. Bojí se tam jít. Vzadu daleko je krásná nedotčená krajina, je tam prý vlhko a nachází se tam mnoho pavučin, ale mnoho. Jeden z mých lidí z mého kmene tam byl a popsal to místo. Napodruhé se už nevrátil.“ „Vůbec?“ Ptal se. „Ne, vůbec.“ Dušan Krátký se nad tím zamyslel, dlouho mlčel a pak se zeptal: „A dá se tou stezkou projít?“ „Pěšky se tam nedá jít, ale existuje tam soutězka, musí se tam lodí proplout, ale místami tam

lod' nevlze, tak jediné člunem, ale dá se to, ale upozorňuji vás, že ta cesta je riskantní. Je velice nebezpečná. A je tam údajně mnoho a mnoho pavučin.

Nedoporučuji vám tam chodit. Je to hodně a hodně nebezpečné.“ „Nebojím se, řekl Dušan, : jde vidět, že jsem správný arachnolog a za celý svůj život jsem v ruce držel mnoho pavouků, i jedovatých.“ „No dobře, ale Jba Fofi není žádný drobeček. Je to ohromný pavouk, který je velice jedovatý. Ale to už vše bude záležet na vás.“ Už si jdu lehnout, jsem velice unavený.“ „Přeji dobrou noc a hezky se vyspěte.“ Dušan jej opustil a šel si lehnout do chýše, za ním se kradla mladá černoška, byla velice šikovná a vlezla za ním do chýše.

V konžském baru bylo velice rušno, Niki se vrátil a na zemi v baru zahlédl mrtvolu muže. Vůbec to s ním nehnulo a ptal se mohutného muže s vytetovanou paží: „Další, kdo mluvil?“ „Jistě. Měl prodat čtyřicet kilogramů kokainu, ale prodal jenom pět a zbytek prý vytratil. Ani nedostal zapláceno. Pavouk jej odbouchnul. Nějaké novinky?“ „Jistě, přikývl Niki, : ten arachnolog je skutečnej, zjistil jsem to. Není to žádný polda, nebo nějaký zvěd. Odvezl jsem jej ke kmeni Bale a ještě mu něco dlužím. Ten arachnolog zaplatil za hotel dvěstě dolarů a na druhý den odešel ke kmeni Bale. Za tři

dny pojedu za ním.“ „Hm, přikývl muž, : a ten arachnolog je odkud?“ „Já jsem se ho na to neptal. Prostě přijel, ptal se mne na pavouky a o nic se nezajímal.“ „Ouká.“ Přikývl muž a usmál se. Niki se posadil k pultu a poručil si: „Whisky!“ Barmanka se usmála, dala mu láhev whisky a popřála mu dobré pití.“ Pak se podíval na zem díval se na mrtvé tělo a zvolal: „Georgi, uklid' ho někam!“ „Jo, hodím ho k příkopům u Jba Fofi. Tam ho třeba vypijou!“ „To je jedno, ale prostě ho někam uklid'!“ Usmál se Niki a přemýšlel na nečem. Pak se podíval na silného muže s potetovanou paží a hlasitěji promluvil: „Mohli bychom to tam schovat a zaminovat!“ „A co?“ Ptal se jej muž. „Tam u té zakázané soutězký. Je tam cesta a vedle cesty příkop. Mohli bychom to tam zaminovat, vyhrabat to tam a hodit tam zboží!“ „Není to špatný nápad, ale je to odtud daleko a je to tam velice riskantní. Prý se tam vyskytuje pavouk Jba Fofi.“ „Vím, byl jsem tam jednou, ale je to hned na okraji. Do hloubi lesa nejdu, spíše na okraj.“ „To by šlo, ale musíme se všichni nejdříve o tom poradit, ale máš pravdu. Nikdo tam nechodí a kromě toho je to odloučené místo!“ Oba se usmáli. Niki seděl u pultu, podíval se na pódium, na pódium tančila u tyče polonahá tanečnice a tančila. Niki se napil whisky, zapálil si doutník a pohyboval hlavou nahoru a dolů, dle rytmu hudby.

3. KAPITOLA... Průzkum lesa a neznámé místo a stopy

Ráno bylo ihned teplé, Dušan Krátký se probral ze spánku, podíval se kolem sebe, ale nikdo tam nebyl. „Asi se mi to zdálo.“ Řekl si pro sebe. Ale pak si vzpoměl a usmál se: „Hm, měl jsem románek s pěknou černoškou. Neuvěřitelné. První den v kmeni Bale a už to bylo. Pěkné přivítání. Nakonec i tady zůstanu. Tak to vypadá.“ Rychle se převlékl, upravil se, umyl a vyšel ven. V kmeni Bale bylo rušno, běhali sem a tam a hlasitě se mezi sebou bavili. Šel za náčelníkem a ptal se: „Co se stalo?“ Náčelník kmene Bale se na něho podíval a rychle odpověděl: „Vypadá to, že dojde k nepokojům. My jsme sice primitivní kmen, ale ne zase tak primitivní. Máme rádia. V rádiu hlásili, že vojsko konžské armády se chystá potlačení zdejších povstalců.“ „Co to znamená?“ „Občanská válka v Kongu.“ „Hm, to je hodně špatné. Takže asi celé Kongo je v nebezpečí.“ Přikývl Dušan. „No, to je, ale nejlepší bude, když se do toho nebudete plést a budete nadále zkoumat ty své pavouky. Je to jediná rozumná věc, kterou můžete udělat.“ Dušan Krátký jenom přikývl a ptal se: „Mohl bych už dneska vyrazit? Kde máte nějaký člun?“ „Máme tady nějaký kajak, ale je v dobrém stavu. Klidně si do něho můžete dát i věci. Můžete se najíst a ihned vyrazit.“ „Kudy?“ Ptal se nedočkavě. „Pojďte se mnou, já vám to ukážu.“ Vedl jej přímo k břehu, viděli oba mohutné keře a stromy, které se hrdě vypínaly na vodu.

„Vidíte? Tam se nachází ten kajak, nastoupíte na něho a poplujete směrem vlevo a pak rovně. Po půl hodině zahnete doprava, ne doleva.“ „Co se nachází vlevo?“ Ptal se Krátký zvědavě. „Tam nesmíme ani my, respektujeme to. Prý se tam schází divní lidé se zbraněma. S něčím tam obchodují, ale nevím s čím a ani se o to nezajímáme.“ „Dobře, ale mám takové tušení, že se jedná o nějakou mafii.“ „No.“ Pokrčil rameny náčelník a usmál se. „Jo, otázal se ještě Krátký, : a Jba Fofi se nachází kde?“ Náčelník se na něho podíval a promluvil: „Být vámi, tak bych tam neplul. Je to tam velice nebezpečné a nepřehledné. Je to daleko odtud.“ „Vím, že je to nebezpečné, ale tohle místo mne zajímá.“ „No dobře. Jak jsem vám říkal. Poplujete vlevo, po půl hodině zahnete doprava, tam potom vede tok rovně. Za tokem se nachází skaliska a ihned před skalisky zahnete doprava a tam je pak soutok mezi stromy. Rovně a dostanete se k příkopům. Vylodíte se a půjdete rovně lesem, ne vpravo a ani vlevo, pořád rovně a dostanete se přímo mezi stromy. Pořád rovně a před sebou uvidíte příkop. Tak za tím příkopem to tam je.“ „Děkuji, to už zvládnú sám!“ „A brzy se nám vraťte!“ Usmál se náčelník kmene Bale, věřil, že se brzy vrátí. Dušan nastoupil do kajaku, dal si do něho veškeré věci, měl i stan, odrazil se a rychle se posadil a začínal veslovat. Plul tím směrem, co mu radil náčelník kmene Bale. Proplul mnoho stezek, rozhlížel se kolem dokola a usmíval se. Příroda se mu velice líbila. Všude zpívali ptáci, vřiskaly opice, prostě nádherná příroda. Nemohl si té krásy vynachválit. Po hodině plavby se dostal do velice nádherné přírody, ani se před sebe neřval a narazil i s kajakem do nějaké dřevěné hráze, zůstal stát, neboť kajak se zachytil o silnou větev, která byla pod vodou, ale větší část byla nad vodou, zůstal zaklíněný. „Tak a jak z toho ven?“ Ptal se sám sebe a rozhlížel se okolo sebe. Měl ale štěstí, podařilo se mu sbalit své věci a vystoupil z kajaku. Dlouho šel rovně a pozoroval okolí, všude bylo ticho, jen ptáci se ozývali. Usmíval se, bylo mu v přírodě velice dobře.

Po hodině se dostal do neznámé stromové aleje, vzpoměl si na něco a pomyslně si: „Myslím, že bych mohl být už na místě.“ Pomaličku se procházel po hlubokém pralesě, nic nespátřil, jen velikou zeleň a ohromné stromy, obdivoval tuhle podívanou. „No, někde bych se mohl utábořit. Začíná se už stmívat. Na bezpečném místě si postavil stan, udělal si ohniště a vešel do stanu. Tam se v klidu najedl a řekl si: „Myslím si, že tady zatím nic nebude, ale asi až vzadu. Jsem na neznámém místě a sám, ale nemám strach. Viděl jsem mnoho pavouků, ale mnoho.“ Natáhl se, zhasnul petrolejovou lampičku a usnul. Noc byla velice klidná, kolem stanu proskákaly jen dvě malé opičky, vřiskaly a pak po stromech hopkaly někam do pralesové aleje. Ráno bylo velice teplé, až dusné, to probudilo Dušana, podíval se na svou ruku a byl celý doštipaný. „K sakru, hloupí komáři a odporní moskyti!“ Škrábal se, pak se rozhodl, že se nastříká repelentem a namaže se krémem. Konečně jej to přestalo svědět, vylezl ze stanu, rozhlížel se kolem sebe, nic nespátřil, byl v naprostém klidu. Složil stan, sbalil si věci a vydal se první na průzkum celého pralesa. Žádné stopy lidí nenecházel, to znamenalo, že nikdo z lidí nevkročil. Pořádně se díval na zem, žádné stopy nenacházel, prostě nic. S pomalými kroky mířil do ohromné stromové aleje, najednou zaslechl nějaké kroky, rychle se schoval za strom a číhal. Pak si řekl: „Co já to dělám? Nejsem žádný zločinec nebo mafiant. Jsem arachnolog. Mám svědomí čisté.“ Vylezl a už našel něco, co se živého pohybovalo na zemi. Sehnul se a pomyslně si: „Pavouk a vypadá to asi na nový druh. Pořádně se na něho podívám.“ Vypadal jako sklípan, byl zbarvený do modra a cupital směrem ke kameni. Opatrně jej uchopil do ruky a usmíval se na něho: „Pěkný pavouček. Vypadá to, že není jedovatý.“ Najednou za

sebou zahlédl stín, otočil se a před sebou spatřil jednoho muže a za ním postávalo patnáct silných mužů se zbraněmi, byli to černoši. „Co vy tu pohledáváte?“ Ptal se jej první muž, vypadal, že je velitelem ostatních.

Dušan se na něho podíval, sáhl do kapsy a ukázal mu svou legitimaci. Muž se na ní podíval a pravil: „Hm, českoslovák, arachnologia, profesoria. Hm.“ „Ano, to jsem já, : zkoumám tady pavouky a mám na to právoplatné povolení.“ „No, dobře, ale vy jste velice vzdělaný člověk. Vy určitě víte, že je to nebezpečná oblast a vy se tady volně pohybuje. Víte o tom, že se tradují zvěsti o obřích pavoucích?“ „No, přikývl klidně arachnolog, : proto jsem tady, že? Chci jej najít, zmapovat a zdokumentovat. Bez toho neodejdu, to vy musíte pochopit.“ „Dobrá, přikývl muž, : ale opiši si vaši legitimaci. Budeme vědět, že jste tady. Kdyby jste se náhodou ztratil, víme, kde vás máme hledat.“ „Vy jste vojáci?“ Ptal se. „Ano, vojáci. Buďte opatrní, v lese je mnoho povstalců. Snažíme se je pochyvat a předat spravedlnosti. Takže vám radím, nepleťte se do toho. Je vám to jasné?“ „Ano, je mi to jasné. Jsem jenom arachnolog a mou povinností je zdokumentovat obřího pavouka Jba Fofi. Jak jste minule o něm říkal, víte kde on se nachází?“ Muž se zbraní v ruce jej poplácal po zádech a pověděl: „Cestu k němu vám neukážu, protože já chci mít čisté svědomí. Tu cestu si musíte najít sám. Takže jak jsem vám říkal, cestu si musíte najít sám.“ „Dobře, přikývl Krátký, : a vy jste toho pavouka viděl na vlastní oči?“ „No, odpovídal celkem klidně, : já jej neviděl, ale jiní jej viděli. Já jsem to slyšel jen od jiných lidí. No nic, už musíme jít a dávejte na sebe veliký pozor!“ „Nebojte se, dám na sebe veliký pozor.“ Muž se s ním rozloučil a rychle upaloval s ostatními pryč. Dušan Krátký tam byl opět sám, rozhlížel se kolem dokola a pomyslí si: „Nikde nikdo. Nikde nikdo. Mohu zkoumat dál, ale půjdu po jejich stopách, odkud vlastně oni přišli.“

Modrého pavouka opatrně položil na zem, pak s pomalými kroky kráčel tam, odkud oni přišli. Dostal se do velké stromové aleje a tam už zahlédl několik velikých kopečků, které byly obaleny pavučinami. „Hm, asi tarantule nebo sklípkani.“ Řekl si pro sebe a opatrně šel k tomu. Podíval se dovnitř kopečků a nic nezahlédl. Sáhl si na vlákno a řekl si: „Velice silné vlákno. Na tarantuli to je moc silné. Moc silné. Že by Jba Fofi?“ A nepletl se. Nad jeho hlavou visel pavouk ohromných rozměrů, ale nevšiml si jej. Rozhlížel se okolo dokola, rozhodl se jít dále. Dostal se do další stromové aleje, které bylo silně bílé. Že by sníh a v Kongu? Nějak se mu to nezdálo. Nevidal se pod nohy a o něco zakopl. Vstal a u silného stromu byl bílý provaz, byl ale mnohokrát spletený. Otočil se a spatřil ohromnou pavučinu a v ní byla díra. „To může být ono!“ Vykřikl. Pak si uvědomil, že nesmí křičet. Pavouk reaguje na pohyby a zvuky. Má výborný zrak, osm očí a každá noha reaguje na jedno oko. Je velice bystrý a pamatuje si, kde si pavučinu postavil dříve. Rychle se schoval, vytáhl si deník a začínal do něho psát. Opatrně sahal na vlákno a šeptal: „Vlákno pavouka je velice kvalitní, ale nejedná se o křížáka. Jedná se o nějaký jiný druh. Jeho pavučina je monstrózní a velice pevná.“ V tom k veliké pavučině příběhla malinká srnka, o přední nožku se zapletla do pavučiny a chtěla vyskočit ven, ale vypadlo to, že se do ní zamotává ještě více. „Ted' to přijde!“ Pomyslíl si Krátký, klepal se s nedočkávností toho velikého pavouka spatřit. Ani nedýchal, byl velice netrpělivý. Nad hlavou spatřil veliký stín, rozhlížel se, ale nic nespatriil. Pak se otočil a v otvoru velké pavučiny se objevil neuvěřitelně obrovský pavouk, a byl to on. Jba Fofi v plné kráse. Díval se na něho se zatajeným dechem, nemohl ani šeptat. Z pavouků strach neměl, neboť v ruce držel i smrtelně jedovatého pavouka. Černou vdovu. Díval se na scénu mezi zapletenou srnkou v ohromné

pavučině a na velikého pavouka Jba Fofi. Deník měl vytažený, začínal malovat toho pavouka. Při malování si pomyslel: „Monstrózní pavouk velikých rozměrů. Je šedohnědý až šedočerný, zadeček má dořalova. Srnu otráví, jen zapištěla a už se nehýbe, dle toho usuzuji, že je jedná o jedovatého pavouka. Dle jeho původu usuzuji, že se jedná o velikou snovačku, nebo pokoutníka, nebo něco takového. Jsou tam rysy pokoutníka, ale jeho pavučiny nejsou rohové, spíše rozházené po stromech, jako potažené plachty. Rysy pokoutníka, ale jenom hlavohrud“, nohy má ve tvaru snovačky, ale nemohu určit, jestli se jedná o geneticky upraveného pavouka nebo přírodní exemplář. Budou následovat testy.“ Dopsal, uložil si deník a díval se na scénu. Pak si uvědomil, že je zde dlouho a moc blízko, raději se vzdálil a dal se opatrně na zpáteční cestu. Podařilo se mu trefit ke kajaku, nasedl do ní a plul zpátky ke kmeni Bale. Když se ocitl už u břehu, usmál se a řekl si: „Tam budu chodit každý den, nebo co druhý den. Musím získat o něm veškeré informace.“

Vystoupil z kajaku, přišel ke kmeni Bale a navštívil svou chýši. Vybalil si své věci a pomyslel si: „Tuhle cestu si musím zapamatovat. Musím.“ Za ním přišel náčelník kmene Bale, přivítal jej a ptal se: „Našel jste to, co jste potřeboval?“ „Ano, odvětil nadšeně, : byl jsem v i zakázané oblasti a viděl jsem ho!“ „Toho pavouka Jba Fofi?“ „Ano. Je to vzadu za soutěžkami, ale narazil jsem na vojáky. S velitelem jich bylo asi tak patnáct a jeden mi radil, asi to byl jejich velitel, abych se nepletl do konfliktu.“ „Má pravdu, potvrdil náčelník, : bude lepší, když se do toho nebudete plést. Mám takové tušení, že tady bude brzy horko.“ „Ehm, asi bych vám měl něco říci, pověděl provinile Dušan, : ke mne do chatrče přišla jedna žena od vás a ehm.“ „To je správné. Byl jste přijat do kmene Bale.“ „Tak to znamená, že tady zůstanu, že?“ „Uhodl jste, už se nikdy nevrátíte domů. Co doma? Tohle je váš domov. Nebojte, zvyknete si.“ Dušanovi trochu zabořilo srdce, jenom se posadil a plakal: „Československo, už tě neuvidím. Ani svou rodinu.“ Pak vstal, objal náčelníka a poděkoval za přijetí do kmene Bale. Nebylo mu pomoci, plakal. „Víte, jak se u nás loučíme s bývalou vlastí?“ „Jak?“ „Večer se to dozvíte. Nebojte se, dobře bude.“ Usmál se náčelník.

Večer se všichni sešli u jezera, skákali kolem ohniště a náčelník kmene Bale podal Dušanovi věnec a pověděl: „Tento věnec je rozloučení se starou vlastí a na znamení, že máš jiný domov. Je to na smír své staré vlasti, je to důkaz toho, aby se ti nepomstila.“ Dušan se uklonil, pohlédl na pohlednou černošku, usmál se a prohodil: „Tento věnec přijímám. Na znamení, aby se mi moje bývalá vlast nepomstila. Jsem rád, že jste mne přijali a věřím, že nebudu litovat.“ Zapálil věnec a ptal se: „Proč se ten věnec musí zapálit?“ „Minulost shoří a přítomnost a budoucnost je živá.“ Dušan se usmál, pustil věnec po vodě a ozval se: „Československo, promiň mi to, ale já mám už nový domov tady! NEZAPOMENU!“ Náčelník jej objal a ptal se: „Jaké je tvé pravé jméno?“ „Dušan Krátký.“ „Dobře, pro náš kmen budeš Dusa.“ „Dobře, ale vyhrazují si podmínku.“ „Jakou? Poslouchám.“ „Že mohu i nadále studovat pavouky. Jsem přece arachnolog.“ „Nemám proti tomu žádný problém.“ Usmál se náčelník kmene Bale. Dušan Krátký už zůstal v Kongu, v kmeni Bale, měl celkem tři ženy a osmé dítě už bylo na cestě. I nadále zkoumal pavouky a co týdně jezdil k pavoukovi Jba Fofi, dokonale jej studoval a dělal si zápisky. Vytvořil si zlatý deník, ve skutečnosti to byly jen listy, ale vážil si toho, jako by to bylo pravé zlato. V tom deníku byly poznámky o Jba Fofi. Ani netušil, že o ten deník bude boj, ale pravý boj bude v pralese. Našel si poblíž kmene Bale jeskyni, pořádně to tam vyklidil, vyčistil a v jeskyni si udělal kamenný šuplík, do něho vložil zlatý deník a jeskyni uzavřel. Moc

dobře věděl, že do té jeskyně nikdo nechodí. Usmál se a pomyslně si: „Tak a pokladnici mám v jeskyni.“ S poklidem se vracel ke kmeni Bale, vešel do své chýše a odpočíval. Psal se rok 1962 a Dusa si udělal kolem chýše malé hospodářství. Měl postavenou ohradu, v ní byly kozy a ovce. Na druhé straně chýše pěstoval zeleninu, takže rozhodně bidou v kmeni Bale netrpěl. O měsíc později válka probíhala v okolí kmeni Bale, ale jako zázrakem se vojáci a povstalci vyhýbali tomu místu. V té době měl už Dusa tři ženy a osm dětí, měl vousy a byl trochu zarostlý, ale arachnologii se věnoval i nadále. Staral se o své ženy a děti, ale jen okrajově, na starosti to spíše měly jeho ženy. Náčelník z kmene Bale byl s ním velice spokojený a proti němu neměl žádné výtky. Jednoho dne se Dusa vydal do okolí, kde obrovský pavouk Jba Fofi žije. Musel být ale velice opatrný, neboť zaslechl řev bojujících mužů a střelení ze zbraní. Narazil na lidská těla, zabylo mu špatně. Byly to tři ženy, jejich hrdla byly podřezaná, došlo mu, že zde došlo k vraždě. O kus dál zahlédl osm mrtvých dětí různého věku. Otrpěl se a řekl si pro sebe: „Je zde válka, musím s tím počítat.“

Potkal jednoho muže se zbraní, jen jej tiše pozdravil a pokračoval ve své cestě. „Co tu děláš?“ Ptal se jej muž hlasitě a nabil si samopal. „Jsem Dusa, arachnolog a zkoumám pavouky a objevují nové druhy.“ Muž se zbraní se na něho usmál a pověděl: „Konečně někdo normální v tomto konfliktu. No, ale buďte opatrný, je válka. Koukám, že u sebe nemáte žádnou zbraň a na žádného povstalce a ani vojáka nevypadáte.“ „Ne, nevypadám. Jsem arachnolog.“ „Dobrá, přikývl muž, : těch mrtvol si nevšímejte, jen si jděte za těmi svými pavouky!“ „Kdo je zabil?“ Ptal se jej Dusa. „Vás nemusí zajímat, kdo je zabil, vás musí zajímat pavouci! No, jděte si za pavouky! No!“ Dusa už pochopil, že není u něho vítaný, raději dal hlavu dolů a ozval se klidně: „Dobrá, jdu za pavouky!“ Muž jenon přikývl, samopalem přestal na něho mířit a zvolal: „Doufám, že najdete to, co hledáte! Sbohem!“ Dusa se rychle vytratil v lese, mířil do oblasti, kde Jba Fofi žije.

4. KAPITOLA... Veliká oběť, získání jedu a záchrana

Dorazil do té oblasti, postavil si stan a vytáhl si svůj zlatý deník. Usmíval se a díval se do něho. Vypadal velice spokojeně. Najednou mu za krkem něco polehtalo, poznal, že mu na krku leze nějaký hmyz, vzal si zrcátko a podíval se, rychle zpozorněl. Na krku se mu nacházela černá vdova. „Pavouků se měl v ruce bezpočet, musím jí bleskurychle chytit.“ Pomalu svou pravou ruku natahoval ke krku a pavouka chytit rychle a bezpečně do rukou. „Mám tě, získám alespoň od tebe jed.“ Připravil si

lahvinku, natáhl na ní malinkou a tenkou slídu a donutil černou vdovu kousnout do toho. Podařilo se, ale bylo to minimum jedu. Pavouka pak pustil a jed si schoval. „No nic, je po všem. Najím se a pak půjdu se projít. Musím být ale opatrný. Je válka a nikde není bezpečno.“ Najedl se, napil, stan nechal tak, jak je, moc dobře věděl, že tam nikdo nepřijde, byl v přírodě úplně sám. Vzal si s sebou zlatý deník a vyrazil. S pomalými kroky mířil k tomu místu, rozhlížel se kolem sebe a díval se na tu nádhernou přírodu. Už konečně dorazil k tomu místu, podařilo se mu získat vzorek pavučiny a vzorek ukryl do malinké lahvičky. „Ve stanu provedu analýzu pavučinového vlákna pavouka druhu Jba Fofi.“

Na konzské ambasádě bylo rušno, jeden ambasador seděl na své židli a četl noviny, ostatní kolem něho jen pobíhali a sbírali papíry, spíše seznamy s rúnými jmény a kontrolovali všechny lidi, kteří byli na konzské ambasádě. Ambasador jménem Javier seděl na židli a četl noviny, v tom mu zazvonil telefon, zvedl sluchátko a odpovídal: „Tady konzská ambasáda, kdo je u telefonu? Arachnologický ústav Praha, Českoslovakia? Hledáte koho? Podívám se, okamžik, vydržte.“ Postavil se, hledal nějaké složky, pak se vrátil, posadil se, zvedl sluchátko a mluvil: „Takže pan Dušan Krátký, arachnolog. Ach, ano, byl tady a přihlásil se k nám, ale to už je dva roky zpátky. Že se nevrátil? Dobře, buďte v klidu, vyhlásíme po něm pátrání. Dobře, uvědomte jeho rodinu, že uděláme vše, co je v našich silách. Děkuji. Za málo. Nashledanou.“ Napsal na papír jméno a příjmení Dušana Krátkého a pověsil to na nástěнку. Za ním přišel jeden muž a ptal se: „To je nové?“ „Ano, Robe. Je pohřešovaný.“ Policista Rob se podíval na nástěнку a pověděl: „No, nemám nic na práci, tak zkusím zalarmovat své muže a pustí se do pátrání Dušana Krátkého.“ „Je válka, promluvil ambasador, : a ty jej chceš teď hledat? Lesy jsou plné vojáků a povstalců a nikde není bezpečno.“ „Máš snad lepší nápad? Co když ta Praha zavolá znova, he?“ Ptal se jej policista Rob. „No, když máš lidi navíc, tak není co řešit.“ Pokrčil rameny ambasador a usmál se. „Už jdu a zaúkoluji své podřízené. Zatím se měj. Toho Krátkého si беру na starosti já.“ Opustil jej. Ambasador si zapálil cigaretu a pomyslíl si: „Za chvíli domů.“

Policista Rob přišel na svůj policejní okrsek, položil složku na stůl, přišel za sekretářkou a poručil jí: „Zavolej mi Boba a Janet!“ „Ano, už jdu pro ně.“ Přikývla a šla pro ně. Za nemalý okamžik je přivedla a pak se věnovala své práci. „Co se děje, Robe?“ Ptala se jej Janet. „Vím, že teď nemáte asi nic na práci. Mám pro vás případ. Spíše pátračku. Jeden chlapík navštívil Kongo před dvěma lety. Je to nějaký arachnolog jménem Dušan Krátký. Chtěl bych po vás, aby jste jej našli.“ „Dobře, Robe, přikývla Janet, : ale neměla bych o něm něco vědět?“ „Jistě, odpověděl, : tady je jeho fotografie, mám jich tady více. Jmenuje se Dušan Krátký, věk je asi odhadován na třicet let, je to čechoslovák, arachnolog a je z Prahy. Arachnologický ústav mu udělil povolení zkoumat pavouky po celém světě. Podle posledních informací jel taxíkem do hotelu a tam se ubytoval. Byl spatřen s nějakým silným mužem a pak se po něm slehla zem. Úkol je jej najít. Jedná se o bezúhonného člověka, je velice vzdělaný a dle jeho pohledu má o kolečko více.“ Odpovídal Rob. Janet se usmála, pohlédla na Boba, pak na Roba a pověděla: „Myslím si, že to nebude těžké jej najít.“ „Proč myslíš?“ Ptal se jí Rob. „No, usmála se Janet, : pokud vím, tak ten Krátký je arachnolog a je jasné, že pavouky ve městě nenajde, tak potkal nějakého silného muže, ptal se jej na ty pavouky a ten muž mu ukázal cestu. Ten Dušan Krátký bude někde v přírodě, nejspíše v nějakém kmenu. Tak to vnímám já, ale je tady problém.“ „Jaký?“ Ptal se jí Bob. „Těch kmenů je v Kongu velice mnoho a bude problém tyto kmény prohledat.“

Jsou tam i nepřístupná místa, takže šance jsou mizivá. Je jediná možnost.“ „Jaká?“ Ptal se jí Rob. „Kontaktovat podsvětí, protože oni mají o soutěžkách veliký přehled a znají i zapadlá místa a v zapadlých místech jsou pavouci.“ „Hm, přikývl sklesle Rob, : i v tom největším pajzlu může čekat štěstí. No nic, na starosti si to беру já. Jáá už to nějak vysvětlím. I kdyby mne čekala výpověď. Vy dva už můžete jít, dostanete jinou práci, ale byl bych rád, kdyby jste se třeba jen tak zapojili do případu Dušan Krátký, ale jen tak nenápadně. Tedy pokud se vám bude chtít.“ „Jasně, Robe, jen tak nenápadně.“ Usmála se Janet a opustila jej. Bob se ještě díval na Roba a ptal se: „Co když ten Krátký bude nalezen mrtvý? Víš, jsme v Kongu a zvířata...“ „Já vím, Bobe, co tím chceš říci, ale nemám ti to za zlé. My jsme lidé a žijeme v přírodě, ale jinak máš pravdu. I s tou variantou lze počítat. Ale mám naději, že je někde v přírodě a zkoumá ty své pavouky. Dostal jsem zprávu, že se jedná o výborného arachnologa. Je z Československa a z Prahy. Mám takové tušení, že je někde v kmeni a je někde v přírodě. A já sepletu málokdy.“ „Kéž by jsi měl pravdu, Robe. No nic, musím ještě se podívat na složky.“ „Dobrá, usmál se Rob, : místo toho, co budu dělat já, tak tady máte několik stovek složek.“ „Co to je?“ Ptal se jej Bob. „To jsou složky všech zločinců. Je válka a zde jsou složky zločinců, kteří během války spáchali nějaký zločin. Chtěl bych, aby jsi to s Janet vzali na starost.“ „To nebude problém. Pošleme je za katr, ale ty jsi v průseru.“ „Kašli na to. Já jsem měl průseru. Od matky jsem dostal, když jsem ukradl něco, ale teď jsem polda, jdu do podsvětí. Tam se člověk všechno dozví. I v tom největším pajzlu najdeš všechno.“ Usmál se Rob a zapálil si cigaretu. Bob si vzal všechny složky, všechny je neunesl, tak je bral postupně, tak dlouho, až na stole nezbylo nic. Přišel za Janet a oznámil: „Tohle nám Rob dal.“ „Co to je?“ Ptala se jej Janet. „Složky trestanců. Jsou zatčeni, nebo jsou ještě na svobodě. Máme se o to postarat. On si bere na starost Krátkého.“ „Dobře, tak to polož na stůl a ještě dneska to spolu probereme.“ „Jasně, přikývl Bob, : jdu si uvařit kafe a nachystat si něco k jídlu. Pak se oba vrhneme na to.“ Janet s ním souhlasila. Rob stále seděl v kanceláři, kouřil a pil třetí kávu. Pomyslel si: „Zajdu do toho pajzlu, u srdce Konga. Tam je největší bordel. Tam to určitě bude. Mám šestý smyl.“

Dušan Krátký se nacházel v místě Jba Fofi, pozoroval pavučiny a dělal si zápisky. Zaslechl kroky lidí a střelení, polekal se: „Vojáci a povstalci!“ Pak přestal nad tím přemýšlet, snažil se přiblížit k pavoukovi Jba Fofi a snažil si na něho sáhnout, ohromný pavouk byl otočený k němu zády a vypadá to, že asi spal. „Chlupy na nohou tvrdé, pichlavé a jeho noha je velice silná. Dle pohledu usuzuji, že v rozpětí nohou může mít asi dva a půl metru nebo tři metry.“ Pak se rychle schoval, protože pavouk se pohnul. Něco jej vyrušilo, otočil se a Krátký se stihl jen tak tak schovat. O kus dál slyšel velice tichý a tlumený zvuk, byly to výbuchy, výbuchy granátů. „To je asi hodně daleko. Povstalci a vojáci. Je na čase, abych vypadl.“ Bylo to asi nejrozmnější, co mohl udělat. Chtěl odejít, ale na něco šlápnul, než si uvědomil, visel ve vzduchu. Ohromný pavouk Jba Fofi jej měl v moci a snažil se jej obalit ve své pavučině. Krátkému už hrůzou stávaly vlasy na hlavě, cukal sebou tak dlouho, až se mu podařilo se vymanit z jeho vláken a dopadl na zem. Cukal s sebou a řval. Byl v naprostém šoku, při běhu jenom cukal a konečně se dostal z prostředí velikých pavouků, ale to nebylo to, co viděl. Za sebou spatřil veliké množství pavučin a v ní byla obalena mrtvola muže. Našel odvalu a podíval se do ní, byl to nehezky pohled. Kost a kůže, byla zvrklá, v ní byla nějaká tekutina a zapáchala. Dostal se do údolí Jba Fofi, ani nevěděl, jak se sem dostal. Otočil se, byl velice polekaný a utíkal zpátky ke svému stanu. „Tady už nezůstanu ani minutu!“ Křičel. Rychle si zbalil své věci a utíkal ke

kajaku.

Nasedl a plul směrem ke kmeni Bale, byl v totálním šoku, měl už nekoordinované pohyby, uvědomoval si, jak by mohl skončit. Pavouky znal velice dokonale, proto měl důvod se pořádně bát. Když už konečně dorazil ke kmeni Bale, s nikým se nebavil, byl celý zelený. Náčelník kmene Bale si ho všimnul, ptal se jej: „Stalo se ti něco?“ „Jo, co?“ Ptal se, byl v šoku. „Ptám se, co se ti stalo?“ „Byl jsem u Jba Fofi a málem mne dostal. Měl jsem veliký strach. Visel jsem ve vzduchu, málem mne vysál!“ „Už tam nechoď. Podívej se, jak vypadáš! Jsi v totálním šoku!“ „Neboj se, to bude dobrý!“ Měl nekoordinované pohyby a to mu už zůstalo. Ženy od něho neodešly, ani děti, staraly se o něho. Dusa se na nějaký čas přestal o pavouky zajímat, ale trvalo to jenom jeden měsíc. Pak se opět vrátil ke svému oboru, ale něco se změnilo. Chytil černé vdovy a získával od nich smrtelné jedy. Chtěl jednoho pavouka Jba Fofi ulovit a pečlivě jej analyzovat. Už měl rádně vše promyšlené. Už plánoval, kdy se tam má vydat. Ale neměl zatím šanci se tam nějak dostat. V Kongu řádila občanská válka mezi konžskými vojáky a povstalci, Dusa měl zakázáno jít do těch končin, kde Jba Fofi žije.

5. KAPITOLA... Profesor James Mackal a jeho divné sny

Psal se rok 1968, profesor James Mackal přednášel o pavoucích na své univerzitě ostatním studentům. Byl ale některým pro smích. Tvrdil, že se mu skoro každou noc zdává o obrovských pavoucích, prý vidí kopečky, tmavou půdu a obrovského pavouka. Je to schyzofrenie nebo jeho vidění jsou skutečná? „Pane profesore, ptala se jej jedna studentka, : je pravda, že existují obrovští pavouci?“ „Proč se ptáte?“ Otázal se zvědavě. „No, protože o vás se říká, že asi trpíte schyzofrenií, že takové pavouci nejsou.“ „No, pověděl Mackal vážně, : pravdou je, že ty sny opravdu mám a chci to dokázat.“ „A jak, pane profesore? Pan psychiatr nám na přednášce říkal o vás, že můžete být nebezpečný sám sobě i okolí.“ Odvětila studentka, ale nesmála se mu. To se Jamese Mackala trochu dotklo, práskl složkami o stůl a prohlásil: „Přednáška dnes končí, děkuji vám za váš poslech. Příští přednáška je v pondělí v příštím týdnu.“ Všichni se rozešli, jen jedna studentka k němu přišla, omluvila se mu a podotkla: „Omlouvám se za ty otázky, pane profesore, ale řekla jsem to, co jsem slyšela.“ „To nic. To se stává. My vědci musíme počítat i s negativem. Ale věříte mi, že?“ „No, já si myslím, že ano. Protože v pravěku existoval obří pavouk Messothele, Karbon, prvhory.“ „Přesně tak a má hypotéza je taková, že ti pavouci mohli skutečně existovat, ale někde v hloubi pralesů, tam, kde lidská noha ještě nevstoupila. Jba Fofi,

pořád to ve snu slyším. Co si o tom myslíte?" Studentka se na něho podívala a odvětila: „No, já si myslím, že je to nějaké volání, aby jste třeba něco dokázal.“ „Přesně tak. Děkuji vám za podporu a v pondělí máte volno v příštím týdnu.“ „Za co?" Ptala se. „Za to, že jste mne dokázala vyslechnout.“ Studentka se usmála a rozloučila se.

Profesor přišel za svým kolegou, se kterým, kdysi studoval, byl to psychiatr, pověděl mu: „To musíte každému rozhlašovat, že mám schyzofrenii a že mohu být nebezpečný pro sebe i pro okolí? Co je tohle za nesmysl!?" „Ale pane Jamesi, každý z vás si už dělá legraci. Pořád vykládáte o obřích pavoucích a že vidíte nějaké kopečky a že se vám pořád zdává o obřích pavoucích! To už je k smích!" „Ještě jednou, něco o mne takového rozhlásíte, uvidíme se u soudu! Já to dokážu, že pavouci existují!" „No ovšem, pane Jamesi, že to dokážete, že pavouci existují, ale ne takových rozměrů. Ano, připouštím, pravěcí pavouci, ale tahle doba už je fuč!" „Není fuč!" Psychiatr se usmál a pověděl: „No nic, zastavte se ke mne pak do ordinace. Naordinuji vám nějaké prášky." „Vaše prášky si laskavě strčte za klobouk! Já to dokážu, že ti velicí pavouci existují! Podniknu totiž výpravu do Konga!" „Pokud vím, tak Kongo je moc veliké. Ztratíte se tam." „Nemluvte se mnou jako se svým pacientem. Já to dokážu. Klidně se můžeme vsadit." „Já se s vámi nesázím, pane Jamesi, ale jak myslíte. Budu se těšit až se z Konga vrátíte s nepořízenou a mne pak v ordinaci zažádáte o prášky proti schyzofrenii." „Dobrá, přikývl James Mackal, : ještě dnes zorganizuji výpravu a v příštím týdnu bych mohl odjet do Konga." „Jak myslíte, pane Jamesi. A než budete odjíždět do toho slavného Konga, tak přijďte laskavě za mnou se se mnou rozloučit." „To udělám." Usmál se profesor James Mackal a opustil její. „Je to blázen." Řekl si pro sebe psychiatr a usmál se. Profesor James Mackal vyhledal svého kolegu Karla a řekl mu: „Řekni Mariovi, ať obstará víza, letenky a povolení do Konga." „Tři?" „Ano, tři. Poletíme tam všichni tři. Podnikneme výpravu jménem Jba Fofi! Psychiatr se bude divit! Na co čekáš, lítej, vyřizuj, honem! Do týdne to musí být hotové!" Karel se jen tomu podívil a pověděl: „Za týden? Co je to za nesmysl? Musíme stejně čekat na víza a vízum ti nedají hned!" James se usmál a pověděl: „Tady máš kreditku, vyber z tolik peněz, kolik oni budou potřebovat a jak to budeš mít vyřízené, tak objednej v restauraci tři místa. Pro nás. Zapijeme Kongo." Karel se usmál, vzal od něho kreditní kartu a ozval se: „Už rozumím. Zítra se ti ozvu!" James Mackal se s ním rozloučil a upaloval do svého domova. Karel přišel za Mariem, oznámil mu: „James ti oznamuje, že máš vyřídit víza, letenky a vše, co je k tomu potřebné." „Kam letíme?" Ptal se. „Do Konga." „Jo, usmál se Mario, : Kongo jsem už vyřizoval několikrát. Dej mi peníze a víza máme do dvou dnů. Jinak o vše se už já postarám. Ty si jdi zabalit věci a řekni Mackalovi, že to už dělám naposledy. Nebudu dělat vše na poslední chvíli." „Jistě, máš to u mne!" Mario si vzal od něho peníze a už začínal vybíhávat úřady. Karel se rozhodl jít do jednoho baru, posadil se na židli a poručil: „Pivo!" Barmanka mu donesla pivo a usmála se na něho. Vzal si půllitr do rukou a hlasitě zvolal: „Na Kongo!" Jedna žena jej zaslechla, přisedla si k němu a ptala se: „Je tu volno?" „Jistě, prosím!" Odvětil jí Karel a položil půllitra piva na stůl. Žena se jej zeptala: „Slyšela jsem, že jste říkal slovo Kongo. Vy tam jedete?" „Ano, ale nejedu sám. Jsem jen pomocník a členem výpravy profesora Jamese Mackala. Co potřebujete?" „Je mi to trapné, ale já v Kongu někoho mám. Tady je jeho fotografie. Odjel do Konga a už se nevrátil."

Karel se podíval na tu fotografii a ptal se: „Jak se jmenuje?" „Dušan Krátký a je to